

Immersió lingüística a les escoles

L'inici d'aquest curs 2011-2012 s'ha dut a terme amb l'ultimàtum del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya al sistema d'immersió lingüística que tan bé ha funcionat a les nostres escoles i instituts. Una sentència del Constitucional, la de l'Estatut del 2010, declara també el castellà llengua vehicular a les escoles. Aquest fet ha deixat la porta oberta al que ara està passant: es qüestiona la immersió lingüística a les escoles, cosa que ha fet el Tribunal Suprem. Una petició feta per una persona que reclamava el dret dels seus fills a rebre l'ensenyament en castellà ha derivat en l'esmentada sentència del Tribunal Suprem que diu: "que el castellà sigui introduït com a llengua vehicular de manera proporcional i equitativa en relació al català en tots els cursos del cicle d'ensenyament obligatori, i que totes les comunicacions, circulars i qualsevol altra documentació, tant oral com escrita, pel centre escolar, ho sigui en castellà, llengua oficial en tot el territori de l'estat" (ho diu en castellà, és clar).

Però, què passa a les nostres escoles i instituts? Per tenir una aproximació a la realitat, hem pensat que el millor era fer una consulta a algunes escoles de la Vall del Tenes perquè ens expliquessin tant les línies lingüístiques dels centres com la situació real pel que fa a l'ús del català i el castellà entre els alumnes i el personal docent.

En les pàgines que segueixen podeu llegir-hi els informes i les valoracions que ens han lliurat.

INSTITUT LA VALL DEL TENES

El món al revés

No teniu la sensació que a vegades el món gira al revés? Que crida qui menys raó té i que tot allò que hauria de ser motiu de satisfacció queda tapat pel soroll d'uns quants? Que opinen aquells que no tenen ni idea del tema? Que qui no té feina el gat pentina? És la sensació que hem tingut al llarg de la polèmica provocada arran les tres sentències dictades pel Tribunal Suprem de Justícia de Catalunya que qüestionen el paper del català com a llengua vehicular de l'ensenyament a Catalunya.

No voldríem pas que ningú pensés que ens ho hem pres a la lleugera, ni molt menys, però és que dóna la sensació que qui esvera el galliner no coneix ni de bon tros la realitat que vivim cada dia en els centres escolars.

Com tots sabeu, el nostre Institut, des dels seus orígens, s'ha definit com a escola catalana i al llarg dels trenta anys de vida ha tingut i té presents les característiques específiques que fan del nostre país una de les realitats europees amb més tradició.

La llengua catalana és el mitjà habitual de comunicació de tot el personal del centre tant en les activitats internes com externes de l'Escola i la cultura catalana entesa com el coneixement del nostre país en tots els àmbits possibles (persones, geografia, arquitectura, art...) també és present en les nostres activitats.

Sempre hem cregut en la necessitat d'usar la llengua catalana com a llengua comuna de cohesió social. Hem

partit de la idea que els alumnes catalans d'origen han de conèixer bé la llengua i cultura pròpies i els d'origen no català han de poder-se incorporar plenament a la societat on viuen amb les mateixes possibilitats que els altres i sense cap desavantatge. D'altra banda, potenciem el respecte per totes les llengües, la importància de la diversitat lingüística i cultural i la necessitat de preservació de les llengües minoritzades. I, de moment, no hem tingut cap entrebanc seriós, ans el contrari.

I tot i tenir aquesta identitat, la realitat que vivim és que el nostre alumnat tant a classe com a l'hora del pati, exercint el seu dret de llibertat personal, fa ús de la llengua que desitja; que encara en ple segle XXI molts alumnes catalanoparlants canvien de llengua quan l'interlocutor no té aquesta llengua com a materna per un sentit